

činy zabývati se věcně s odvolatelovou výtkou, že prvý soud zamítl žalobu bez připuštění a provedení důkazů v žalobě uvedených, neboť, bylo-li uznáno, že rozsudek pro zmeškání podle § 396 c. ř. s. byl vydán právem, jest tím také již záporně rozhodnuto o všech průvodních návrzích obmeškalé strany.

Čís. 9867.

Vyrovnačímú věřiteli, jehož pohledávka jest plně kryta zástavním právem na pozůstalostní nemovitosti, jež v budoucnu případně dlužníku, nepřísluší hlasovací právo.

(Rozh. ze dne 26. dubna 1930, R I 249/30.)

V y r o v n a c í k o m i s a ř odepřel hlasovací právo vyrovnací věřitelce spořitelně v T. R e k u r s n í s o u d přiznal spořitelně v T. hlasovací právo. D ů v o d y: Podle spisu okresního soudu o pozůstalosti Jindřicha V-a byla vyrovnací dlužnice Marta F-ová ustanovena závěťí universální dědičkou zůstavitele a přihlásila se k jeho pozůstalosti za dědičku z poslední vůle výminečně a má podle projednání pozůstalosti převzítí veškeré jmění v úhrnné ceně 208.160 Kč, v tom i usedlost čp. 65 v ceně 152.888 Kč, proti zaplacení dluhů 117.993 Kč a vyplacení povinného dílu matce Marii V-ové 5028 Kč a dvou odkazů po 5.000 Kč. Odevzdací listina dosud nebyla vydána, ježto dědické poplatky dosud nebyly zapraveny, a proto dosud v knize pozemkové jako vlastník jest zapsán Jindřich V., nikoliv vyrovnací dlužnice. Jak osvědčeno ověřeným opisem dluhopisu ze dne 10. března 1927, vyrovnací dlužnice jako universální dědička potvrdila, že spořitelna v T. zapůjčila a hotově vyplatila jí, nikoliv jen pro pozůstalost 150.000 Kč, které se zavázala vlastním jménem zaplatiti v anuitách v dluhopisu uvedených s útratami, a svolila s výhradou schválení pozůstalostního soudu, by pro tuto pohledávku s přísl., na nemovitost do pozůstalosti patřící bylo vloženo zástavní právo. Dluhopis byl okresním soudem v T. jako soudem pozůstalostním schválen a právo zástavní pro tuto pohledávku věřitelky zajištěno. Vyrovnávací dlužnice v seznamu jmění a dluhů připojeném k vyrovnacímu návrhu vykážala jmění jen 11.500 Kč, nikoliv řečenou usedlost, kterou do stavu jmění nepojala, ale zvlášť uvedla, a v seznamu svých dluhů, tedy osobních dluhů, mezi věřiteli uvedla též spořitelnu v T. s pohledávkou 150.000 Kč a správnost seznamu při vyrovnávacím roku potvrdila vyjevovací přísahou, čímž projevila, že pohledávku tu pokládá za svůj osobní dluh. Věřitelka přihlásila pohledávku k vyrovnacímu řízení jako hypotekární částkou 149.250 Kč s přísl., úhrnem 162.210 Kč, uplatňujíc knihovní právo zástavní, v přihlášce však neoznačila předmět zástavy a částku, do které pohledávka zástavou pravděpodobně je kryta, aniž neudala, zda vyrovnací dlužnice je též její osobní dlužnicí. Proto již z tohoto důvodu měl vyrovnací komisař přihlášku věřitelce vrátiti k opravě formální vady, což však neučinil, ale

připustil při vyrovnacím roku plnomocníka věřitelky k hlasování. Věřitelé Hugo F. a Jan F. hlasovací právo věřitelky popřeli, avšak jen z důvodu, že pohledávka jest v prvéin pořadí knihovně zajištěna a úplně kryta, nikoliv též proto, že vyrovnací dlužnice není osobní dlužnicí věřitelky, pohledávka dosud nebyla zaplacená a následkem toho se může jednati jen o krytí pohledávky právem oddělným, pohledávka sama, ježto věřitelé ohledně ní nepodali odpor (§ 44 (2) vyr. ř.), se nezkoumá, nýbrž předpokládá. Rekurenti při vyrovnacím roku i v rekursu připustili, že pohledávka je kryta oddělným právem na řečené nemovitosti, ale namítají, že nemovitost dosud vyrovnací dlužnici nepatří. Jak uvedeno, přísluší věřitelce právo na oddělené uspokojení pohledávky z majetku patřícího do pozůstalosti, kterou vyrovnací dlužnice přihlásivší se výminečně za dědičku, před odevzdáním jen zastupuje (§§ 547, 797, 799, 800, 802 obč. zák.), nikoliv tedy ze jmění vyrovnací dlužnice, a věřitelce přísluší mimo to z dluhopisu osobní nárok proti vyrovnací dlužnici. O oddělné právo věřitele na předmětu vyrovnacího dlužníka (§§ 11 (1), 46 (1) a 39 (3) vyr. ř.) se nejedná a proto věřitelka může v tomto vyrovnacím řízení pohledávku v plné výši uplatňovati (§ 18 (1) vyr. ř.) a s ní hlasovati.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Rekursní soud má pravdu v tom, že dědici teprve odevzdáním pozůstalosti nabývají pozůstalostního jmění (§§ 547, 797, 810 obč. zák.) a že až do této doby pozůstalost jen spravují a zastupují (sb. n. s. 3299, 3328 a 3425). Jest mu proto přisvědčiti i v tom, že se zajištěním spořitelny v T. na pozůstalostní usedlosti čís. 65 před vydáním odevzdací listiny stala věcnou dlužnicí pozůstalost po Jindřichu V-ovi jako samostatný právní podmět, nikoliv vyrovnací dlužnice Marta F-ová, jež zůstala nadále jen osobní dlužnicí. Přes to nelze upřítí dovolacímu rekursu oprávněnost, neboť nelze přehlédnouti, že se spořitelně v T. dostalo krytí pro její pohledávku přihlášenou k vyrovnání ze jmění, které, třebaže před odevzdáním pozůstalosti patří jí jako zvláštnímu právnímu podmětu (hereditas jacens), v budoucnosti se má státi a po zapravení pozůstalostních poplatků se také stane majetkem vyrovnací dlužnice, která je se schválením pozůstalostního soudu spořitelně v T. dala do zástavy. Spořitelna v T., jež podle vlastního udání jest plně kryta, netrpí tudíž vyrovnáním újmu, a proto jí nepatří hlasovací právo (§ 39 (1) vyr. ř.). Nemá vlastního zájmu na výši vyrovnací kvoty a právě proto nemá do vyrovnání co mluvíti, pokud se nevzdala zástavy. Opačný názor vedl by k důsledkům přičícím se duchu a smyslu vyrovnacího řádu, a právem poukazuje rekurent k tomu, že takovým způsobem a úmyslným oddalováním placení pozůstalostních poplatků mohla by dlužnice ve srozumění s některým hlavním věřitelem docíliti vyrovnání pro sebe příznivějšího na úkor ostatních věřitelů nezajištěných.